

Jana (Hana) Štěpková

Jana Štěpková (všemi však oslovovaná Hana), se narodila 25. dubna 1940 v dnes již zaniklé obci Fukov. Fukov, dříve obec pod německým jménem Fugau, se rozkládala v kouzelném údolí kousek od německých hranic, kde dodnes dělí zemi českou od německé čistá řeka Spréva.

Svým příchodem na svět tak trochu porušila rodinnou tradici prvorozeného syna ve známé a velmi vážené rodině Michalíčků ve Šluknovském výběžku, především díky jejich podnikání v kamenoprůmyslu. Možná právě pro toto rodinné zaměření se jí dostalo v dětství tvrdé, dalo by se říct mužské výchovy, na které se z velké části podílel i její dědeček, na něhož velmi často a ráda stále vzpomíná. Jedna z mnoha vzpomínek je třeba na poválečnou dobu, kdy dostala od ruského vojáka obrovskou panenku, kterou jen tak někdo v té době neměl. Dědeček byl ale poctivý, a právě tuto vlastnost chtěl předat i malé Haničce. I přesto, že jí to dětskou radost zkazilo, malé srdce zlomilo, panenku šla po domluvě s dědečkem vrátit.

Při nástupu na základní školu, v poválečné době, se situace s chudobou nezlepšovala. Hana to začala vnímat při studiu. Nebyla to ale situace, se kterou by se nedokázala vypořádat. Navzájem si mezi spolužáky pomáhali, ať už se pomoc týkala školních povinností, domácích úkolů, nebo jídla a svačín.

Odsun německých obyvatel z pohraničí se díky poloze Fukova, doslova vklíněného do Německa, týkal také velké části Haniných příbuzných. Z této doby paní Štěpková vzpomíná na srdcervoucí příběh, kdy byla společně s maminkou vyprovodit babičku k poslednímu vlaku. Před samotným doprovodem napekla maminka společně s šestiletou Hanou babičce na cestu buchty, které měla tak ráda, a také pro ni nesly kytici rudých růží. Když dorazily na nádraží, tak Hana ani maminka nemohly přehlédnout členku státní bezpečnosti. Vysoké kožené holínky, statná postava, přísná uniforma a až agresivní pohled ji odlišoval od všech ostatních. Poté co spatřila Hanu s maminkou u vlaku, vytrhla jim z rukou buchty a růže, hodila je na blátivou zem a nemilosrdně rozšlapala.

Po likvidaci Fukova provozovala rodina Michalíčková své podnikání v kamenoprůmyslu v nedalekém Šluknově, po roce 1948 však byl i jejich podnik znárodněn, a tak se Hančin tatínek stává jeho správcem.

Hana již od dětství toužila po profesi učitelky, a proto se roku 1954 hlásila na pedagogickou školu do Liberce. Tam i přes úspěšné složení přijímacích zkoušek však bohužel nebyla přijata. A jak sama říká, dostala tak od života další „tafku“, když jí bylo sděleno, že „socialistický stát nemá zájem o studium dětí z kapitalistických rodin“. Musela tedy již ve svých 14 letech nastoupit do zaměstnání. Již po čtyřech letech jí byla nabídnuta vyšší pozice vedoucí. Navzdory nízkému věku a nejistotě pozici přijala.

V roce 1961 se jí pak konečně možnosti studia dostalo. Byla přijata na ekonomickou školu, snad i díky tomu, že již jako vdaná žena do žádosti neuvedla žádné informace o svých rodičích, ale naopak zvýraznila dělnický původ svého manžela.

V roce 1968 pracovala v národním podniku potravin jako kvalitářka. Také těžké období srpnové okupace našeho státu vojsky Varšavské smlouvy ale paní Štěpková strávila s pozitivní myslí a snahou pomoci zajistit obyvatelstvu dostatek potravin.

V 70. letech se Hana odhodlala překonat bolestivé vzpomínky a společně s manželem se jeli podívat do Fukova. Hana na místě vzpomínala na své dětství a provázela jím i manžela. Toho si všimla jedna žena, která poblíž, na německé straně hranice, bydlela. Nebyla na návštěvníky moc zvyklá, a tak se jich ptala, zda něco nepotřebují. Poté co se Hana představila jako rozená Michalíčková, žena se rozmluvila a vzpomínala jak na rodinu, tak i na zaniklý Fukov: *„My Němci jsme prohráli válku, ale my jsme si nezbourali ani tu psí boudu. A vy jste si zbourali tak krásnou vesnici.“*

V současnosti Kamenoprůmyslové závody ve Šluknově vlastní synovec paní Štěpkové, ale také cesta k navrácení rodinného majetku byla trnitá. Rozdíl pouhých několika dnů od zákonem stanovených lhůty, týkajících se znárodnění podniku a možnosti jeho pozdější restituce rozhodly o tom, že si rodina svou vlastní firmu musela za mnoho milionů korun koupit znovu. Díky tomu, že to bylo rodinné dědictví, bylo však řízení alespoň o něco rychlejší.

Ani po revoluci paní Štěpková nezhálela a začala podnikat, na Střední lesnické škole ve Šluknově provozovala mnoho let bufet, mnozí zaměstnanci a také dnes již bývalí studenti i sama paní Hana na tu dobu s láskou vzpomínají.

I dnes, ve svém moudrém věku je paní Štěpková stále aktivní. Pořádá výlety a zájezdy pro seniory, třídní srazy a také přispívá do novin. Především je však velkou optimistkou, úžasnou vypravěčkou a obrovskou šluknovskou patriotkou.